

Article

Άρθρο

Simandiraki A. 2008, *The Minoan Body as a Feast*, in Hitchcock L., Laffineur R., Crowley J. (eds.) “DAIS: the Aegean Feast, Proceedings of the 12th International Aegean Conference, University of Melbourne, Centre for Classics and Archaeology, Melbourne, Australia, 25-29 March 2008”. *Aegaeum 29, Annales d’archéologie égéenne de l’Université de Liège et UT-PASP*: 29-37, pl.III (in English).

Σημανδηράκη Α. 2008, *Το Μινωικό Σώμα ως Γεύμα*, στο Hitchcock L., Laffineur R., Crowley J. (επιμ.) “DAIS: the Aegean Feast, Proceedings of the 12th International Aegean Conference, University of Melbourne, Centre for Classics and Archaeology, Melbourne, Australia, 25-29 March 2008”. *Aegaeum 29, Annales d’archéologie égéenne de l’Université de Liège et UT-PASP*: 29-37, πίνακας III (στα Αγγλικά).

Studies of Minoan feasts and feasting have to date focused predominantly on food and drink, while rather less emphasis has been placed on the role of the body within these events. In this paper, I address the Minoan body not only as a component of feasts and feasting, but also as a literal and metaphorical feast itself. The Minoan body was not merely the consumer of food and drink. It consumed matter in the wider sense by ‘feasting’ on foodstuffs, implements, furnishings, space, time and social status. The body also participated in feasts in order to be consumed by others, in terms of presence, conduct etc. In extreme cases of alleged cannibalism, the human body was physically feasted upon, therefore becoming the simultaneous subject and object of commensality. By conceptualising in this way the physical and social transfiguration of the Minoan body, we may gain further valuable insights into the significance of feasts and feasting.

Μελέτες σχετικά με το Μινωικό συμπόσιο και συμποσιασμό έχουν μέχρι τώρα εστιάσει κυρίως σε φαγητό και ποτό, ενώ λιγότερη έμφαση έχει δοθεί στο ρόλο του σώματος σε αυτές τις περιστάσεις. Σε αυτό το κεφάλαιο πραγματεύομαι το Μινωικό σώμα όχι μόνο ως έναν παράγοντα συμποσίων και συμποσιασμών, αλλά και ως ένα κυριολεκτικό και μεταφορικό συμπόσιο αυτό καθ’εαυτό. Το Μινωικό σώμα δεν καταλάωνε μόνο φαγητό και ποτό. Καταλάωνε ύλη υπό την ευρύτερη έννοια του ‘συμποσιασμού’ τροφίμων, εξαρτημάτων, οικοσκευής, χώρο, χρόνο και κοινωνικό στάτους. Το σώμα συμμετείχε σε συμπόσια προκειμένου και να καταναλωθεί από άλλους, από άποψη ορατότητας, συμπεριφοράς κτλ.. Σε ακραίες περιπτώσεις υποτιθέμενου καννιβαλισμού, το ανθρώπινο σώμα καταναλωνόταν βιολογικά, επομένως μετατρέποταν σε ταυτόχρονο υποκείμενο και αντικείμενο κοινοτικής κατανάλωσης. Μέσω μιας τέτοιας θεώρησης της βιολογικής και κοινωνικής μεταμόρφωσης του Μινωικού σώματος, μπορούμε ενδεχομένως να κατανοήσουμε περαιτέρω τη σημασία του συμποσίου και του συμποσιασμού.